

raadet Bod paa denne store Arbejdsløshedsgruppe, som rummer uendelig mange flere end selve Byggefagenes Arbejdere.

Huslejelovgivningens Indgreb i Ejendomsretten, i den fulde Udnyttelse af Udlejeretten — og alle maa vel erkende, at det overfor visse Foreteelser, under de foreliggende Forhold, var nødvendigt, at der fandt visse Indgreb Sted, selv om det neppe havde været nødvendigt helt at binde Grundejerstanden slet saa stærkt, som Tilfældet blev — har medført, at der saa godt som ikke bygges privat til Udlejning, og hertil har selvfølgelig de abnormt høje Materialepriser og de lige saa abnormt i Vejret drevne Lønninger som ogsaa de usikre Arbejdsforhold med de evindelige Arbejdsstandsninger i Byggefagene bidraget sin store Part. Det maa vel nu snart være gør ligt at løsne de snærende Baand yderligere for Grundejerne uden derfor at prisgive Lejerne, saa dette, sammen med rimelige Byggevilkkaar, kan give det private Initiativ den nødvendige Impuls til paa ny at tage fat.

Den højtærede Finansminister nævnte ved Finanslovens Fremlæggelse, at der var Besparelser paa Hundreder og atter Hundreder af Konti. Og dette er rigtigt. Men forud herfor nævnte Ministeren, at der i indværende Aar bl. a. vilde medgaa ca. 8 Mill. Kr. til Sukkerordningen. Da Sukkerordningen var til første Behandling den 18. Juni 1920, pegede jeg paa, at denne Ordning efter Forslaget ikke vilde give Staten det store Overskud, ca. 20 Mill. Kr., den havde i daværende Sukkeraar, men muligen et Tab. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, udtalte, at i alle Tilfælde mente han, at Staten ikke maa have noget Tab af Sukkerordningen. Saa vel den højtærede Landbrugsminister som det ærede Medlem Hr. Hauge mente, der ikke var nogen Fare for Tab, og hævdede som Venstres Ordfører, at Regering og Rigsdag havde det i sin Haand at forhøje Prisen. Trods dette viser det sig nu, at der for Staten er et Tab paa ca. 8 Mill. Kr. Om det er Regering eller Rigsdag, der har Skylden for, at der ikke rettidigt er passet paa med en Forhøjelse af Sukkerprisen, skal jeg lade staa hen — Resultatet er, at vi nu har et Tab paa 8 Mill. Kr., et Tab, som sluger adskillige af de Hundreder Besparelser paa Finansloven, som nu er foreslaaet, et Tab, som kunde og burde have været undgaaet.

Det er — som jeg sagde ved Finanslovens første Behandling i Fjor — vort Ønske ikke paa noget Punkt at bidrage til at

skabe Kløfter, hvor det ikke er nødvendigt, og det er vedblivende vort Haab, at et loyalt Samarbejde mellem Venstre og os vil kunne fæstne den parlamentariske Grundvold for et Ministerium af en borgerlig, samfundsbevarende Karakter. Men jeg maa ligesom i Fjor bemærke, at vi ikke derfor fraskriver os vor Ret til at gøre vor selvstændige Opfattelse gældende. Gennem en paa fuldt ud lige Fod ført Forhandling kan vi i givet Fald bøje os for afvigende Opfattelser. Forudsætningen maa imidlertid være, at den, vi forhandler med, viser en tilsvarende Tilbøjelighed og ikke paa Forhaand forsøger at diktere os, hvad vi skal mene og gøre. Vi kan ikke unlade at beklage Udtalelser, der i Sommerens Løb er faldet fra enkelte Medlemmer af Regeringen, og som overfor Øjeblikkets store Spørgsmaal ingenlunde har været præget af nogen Fordomsfrihed, end sige af noget Forsøg paa en objektiv Bedømmelse af det omhandlede Erhvervs Nødtilstand. Vi beklager saadanne Udtalelser ogsaa af den Grund, at de har nødvendiggjort Svar, der, sammenholdt med dem, kunde give Indtryk af et Brud paa det borgerlige Samarbejde og derved har givet Anledning til Fremkomsten af Tilbud til det konservative Folkeparti, som vel ikke noget Øjeblik har kunnet friste dette til imødekommende Svar, men som dog har kunnet bruges af dem, der gerne vil fjerne de borgerlige Partier fra hinanden.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sundbo har Ordet for en kort Bemærkning.

Sundbo: Jeg vil blot konstatere, at det ærede Medlem Hr. Pitzner er en fortreffelig Oplæser. Jeg har kunnet følge hans Tale Ord til andet i et konservativt Blad, og den staar for Resten i omtrent samtlige konservative Blade her i Landet for i Gaar. Det er umuligt, at det ærede Medlem Hr. Pitzner har kunnet huske denne Tale udenad, han har oplæst den fra denne Plads. Jeg tillader mig derfor at forespørge, om Forretningsordenen er blevet forandret, saaledes at man kan oplæse sin Tale. For det er jo unægtelig adskilligt nemmere end at holde den frit.

Formanden: Selvfølgelig er Forretningsordenen ikke forandret paa det Punkt, men at et Medlem støtter sig til et Manuskript, er der ikke noget at sige til. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har kunnet konstatere, at det var en fuldstændig Oplæsning.